

**Ukop zemnih ostataka biskupa Jurja Dobrile
Poreč – Katedrala, 17. siječnja 2025.**

Preuzvišeni gospodine apostolski nuncije, nadbiskupe Giorgio; preuzvišeni predsjedniče Hrvatske biskupske konferencije nadbiskupe Dražene; poštovani metropolita nadbiskupe Mate, braćo u biskupstvu i svećeništvu, poštovani predstavnici civilne vlasti, redovnički poglavari i poglavarice, vjeroučitelji, bogoslovi, poštovana rodbino i prijatelji biskupa Dobrile, dragi Božji narode, braćo i sestre u Kristu!

Sve vas pozdravljam onim redom i čašću kako je to već učinjeno neposredno prije ove svete Mise koju prikazujemo za dušu našega pokojnog biskupa Jurja Giorgia Dobrile.

Životna želja biskupa Jurja bila je da njegovo tijelo počiva u rodnoj mu Istri. Dvojica mojih prethodnika mons. Ivan Milovan i mons. Dražen Kutleša to su bili pokrenuli o 200. obljetnici rođenja biskupa Dobrile. Vremenske okolnosti bile su takve da se to nije dogodilo sve do danas, kada ga polažemo u biskupsku grobnicu ove katedralne crkve u kojoj je biskup Dobrila naviještao radosnu vijest spasenja: od 1857. do 1875. godine.

Najiskrenije zahvaljujem ovdje nazočnom biskupu Trsta mons. Enricu Trevisiju i njegovim suradnicima koji su razumjeli želju, najprije biskupa Dobrile, kao i razloge i želju Crkve u Istri te dopustili da se zemni ostaci biskupa Jurja prenesu u ovu katedralnu crkvu, u Poreč, u kojoj je biskup Dobrila propovijedao Božju ljubav svim ljudima dobre volje i pozivao na praštanje i pomirenje. Ovaj korak, koji je Crkva u Trstu učinila prema Porečkoj i Pulskoj biskupiji, istinski je korak evanđeoske ljubavi, međusobna poštovanja i prijateljstva. Kristova je zapovijed ljubavi iznad svih drugih zapovijedi; ona ne poznaje granice, ni jezike, ni povijesne rane. Ljubav po mjerama Isusa Krista uvijek traži korak prema drugome, pa i onda kada je taj korak težak. Dok danas molimo za pokoj duše biskupa Jurja, u uvjerenju da je Bog davno uzeo dušu njegovu u svoj vječni Dom, molimo ga također za naše narode, i za sve narode svijeta, da u drugima ne gledaju protivnike nego braću i sestre; molimo da svi ljudi kao djeca jednoga Boga Oca, umjesto zidova i bunkera grade mostove, te da zapovijed ljubavi ne bude samo tek izgovorena riječ nego da se pretoči u svakodnevni život, da postane stvarnost naših srdaca, naših obitelji i društva, kako na nacionalnim tako i na međunarodnim razinama.

Ringrazio di cuore il vescovo di Trieste qui presente, mons. Enrico Trevisi, e i suoi collaboratori, che hanno compreso il desiderio, anzitutto del vescovo Dobrila, come pure le ragioni e il desiderio della Chiesa in Istria, e hanno permesso che le spoglie mortali del vescovo Giorgio fossero trasferite in questa chiesa cattedrale di Parenzo, nella quale il vescovo Dobrila ha annunciato la lieta novella del Vangelo e l'amore di Dio a tutti gli uomini di buona volontà, invitando al perdono e alla riconciliazione. Questo passo che la Chiesa di Trieste ha compiuto verso la Diocesi di Parenzo e Pola è un autentico gesto di amore evangelico, di reciproca stima e di amicizia. Il comandamento dell'amore di Cristo è al di sopra di tutti gli altri comandamenti; esso non conosce confini, né lingue né ferite storiche. L'amore secondo la misura di Gesù Cristo cerca sempre di fare un passo verso l'altro, anche quando questo passo è difficile. Mentre oggi preghiamo per il riposo dell'anima del vescovo Giorgio, convinti nel Signore che la sua anima gode la gloria del Regno di Dio, preghiamo anche per i nostri popoli e per tutti i popoli del mondo, affinché negli altri non vedano degli avversari ma dei fratelli e delle sorelle; preghiamo perché tutti gli uomini, come figli dell'unico Dio Padre, invece di costruire muri e bunker costruiscano ponti, e perché il comandamento dell'amore non resti soltanto una parola pronunciata, ma si traduca nella vita

quotidiana, diventi realtà nei nostri cuori, nelle nostre famiglie e nella società, sia a livello nazionale che quello internazionale.

Zemne ostatke biskupa Dobrile danas polažemo u biskupsku grobnicu ove katedralne crkve koja mu pripada prema Zakoniku kanonskoga prava (kanon 1178). Bilo bi najjednostavnije da je biskup Dobrila u svojoj oporuci točno označio mjesto svoga počivališta. Budući da to nije učinio, sasvim je logično i ispravno da postupimo prema Zakonu Katoličke Crkve.

Biskup Dobrila, oslonjen na srce Isusa Dobroga Pastira, nastojao je biti dobar čovjek, svećenik i biskup. Kao što se nije sramio reći da je sin siromašnog kmeta, tako se isto nije sramio ni bojao svjedočiti o svom kršćanskom i nacionalom identitetu, što prepoznajemo i u njegovim riječima: „Identitet nije roba za prodaju, nego vrijednost koja se ljubomorno čuva i njeguje“.

Sjećanje na biskupa Dobrilu posebno je živo u Istri. Njegovo ime je prepoznato i u cijeloj Hrvatskoj, pa i šire. Ovim ga činom ne želimo uzeti samo za sebe, nego ga želimo oteti zaboravu. Želimo da njegov primjer i svjedočanstvo vjere ne bude zakopano u hladnom grobu, pa ni na listovima papira, nego da nam bude prisutan u srcu i u molitvama, u našim djelima.

Sv. Pavao u svojoj Poslanici kaže: *Svi koje vodi Duh Božji, sinovi su Božji* (Rim 8,14). Ovo nisu samo lijepe riječi nego ova rečenica sadrži naš kršćanski identitet. Zahvaljujući Duhu Svetom, u čije vodstvo mi kršćani čvrsto vjerujemo, zovemo se i jesmo djeca Božja. U tom svojstvu i kličemo „Abba, Oče!“

Koliko je to značilo biskupu Jurju na poseban način potvrđuje njegov molitvenik „Oče, budi volja tvoja“, koji je ostavio generacijama. Nije to bio samo Molitvenik „s poukama i uputama za bogoljuban život“, nego je to, u to vrijeme, bila jedina tiskana knjiga na hrvatskom jeziku, jedina hrvatska čitanka, i, slobodno možemo reći: jedini dostupni pravopis i gramatika.

I kao što nam božanska molitva Oče naš posvješćuje da smo djeca Božja, što smo postali po svetom krštenju, tako nas i ovaj molitvenik sa svim svojim sadržajem uči da pred Bogom – nebeskim Ocem ne stojimo kao robovi, nego kao djeca, potpuno slobodna, a to znači da ne primismo duha robovanja niti straha i podložnosti nego smo primili Duha sinovstva.

Biskup je Dobrila, vođen Duhom Svetim, čvrsto vjerovao u Boga kojemu se svakodnevno obraćao „Oče“ i molio ga: da na zemlju dođe Božje kraljevstvo, kraljevstvo istine, pravde, ljubavi i mira; Molio je za kruh svagdanji potreban svima, osobito siromašnima i nemoćnima. Biskup je Dobrila čvrsto vjerovao u Isusa Sina Božjega, utjelovljenu Riječ iz koje je crpio snagu za život i za svoje pastirsko djelovanje; čvrsto je vjerovao u vodstvo Duha Svetoga. Samo tako, oslobođen duha robovanja, oslonjen na Isusa Dobroga Pastira, mogao je biti hrabri pastir čiju dobrotu osobito prepoznajemo u kršćanskim karitativnim djelima i kršćanskom svjedočanstvu života.

Ne samo da se nije sramio priznati da je sin siromašnog seljaka, nego se nije bojao zauzeti se za siromašne seljake. Nije se bojao stati na stranu obespravljenih, braniti njihovo pravo na vjeru, na jezik i obrazovanje; pravo na ljudsko dostojanstvo svakoga čovjeka i svakoga naroda; nije se bojao preuzeti odgovornost, podnijeti nerazumijevanje i protivljenje, pa i prijezir i nepravdu, zbog onih kojima je poslan biti biskup, otac, brat i prijatelj.

Biskup Dobrila bio je čovjek zdrave intuicije; pastir jasne vizije; i biskup evanđeoske empatije. Poznao je svoje stado i zato ga je uspješno vodio i nesebično mu služio.

Kao vrhunski intelektualac, znao je prepoznati nadnaravnu istinu i tu istinu nasljedovati, živjeti i braniti u svim životnim situacijama. To je mogao samo zato jer je, uz Božju pomoć, izgradio umijeće slušanja onoga tihog glasa, koji titra u svakoj riječi što proizlazi iz Božjih usta. Iščitavajući njegova pastirska pisma i poslanice vrlo lako uočavamo da je Božja Riječ bila njegova svakodnevna hrana.

U pročitanoj evanđeoskom tekstu čuli smo riječi sv. Ivana: „Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod“ (Iv 12,24). Isus govoreći o sebi, o svojoj muc i smrti, zapravo govori o zakonu života. Život koji se zatvara u sebe, ostaje sam, brzo postaje prošlost. Samo život koji se daruje, postaje plodan i ima budućnost. Ovo nije tek neka teološka ili filozofska istina nego je ponajprije iskustvo koje se ponavlja kroz cijelu povijest Crkve i naroda. Tako će biti i dalje.

Ovo iskustvo iščitavamo i u primjeru biskupa Jurja Dobrile. Vrijeme u kojem je živio bilo je vrijeme siromaštva, nepismenosti i ugroženosti. I biskup Dobrila mogao je izabrati svoj put i ići svojim smjerom. Kao školovan čovjek u to vrijeme mogao je izabrati lagodan i miran život, mogao je graditi svoju karijeru, osobnu sigurnost i put. No on bira logiku Evanđelja, logiku služenja, poniznosti i jednostavnosti. Ne čuva svoj život za sebe nego se daje za druge. Biskup Dobrila nije samo govorio o vjeri i prepričavao Evanđelje nego je vjeru živio i Evanđelje pretakao u djela. Po primjeru Isusa svoga Učitelja, bio je svijeća koja je izgarala za druge i svojim svjetlom obasjavala put drugima. Nije odmah vidio plodove svoga rada, nije tražio zahvalnost niti priznanje za svoja djela, niti je očekivao brze rezultate. Dao se poput zrna i Bogu, svomu Stvoritelju, predao svoju budućnost i potencijalan urod.

Plodove evanđeoskog sijanja biskupa Dobrile tijekom devetnaestog stoljeća, mi svjedočimo u ovo naše vrijeme. Crkva u Istri danas svjedoči prisutnost svih projekata o kojima je sanjao biskup Dobrila. Spomenimo samo neke: Caritas na biskupijskoj i župnoj razini sa svim svojim projektima. Kuća milosrđa za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi U Majmajoli; Zaklada Bl. Miroslav Bulešić - stipendije za učenike i studente u potrebi; Hospicij „Miroslav Bulešić“, otvoren prije desetak dana; na obrazovnom polju: Pazinski kolegij – gimnazija i učenički dom, Tiskara Josip Turčinović, pastoralno informativni list Ladonja, Istarska Danica. Ovo je samo dio plodova Crkve u Istri. Ne donosimo višegodišnji doprinos na obrazovnom, kulturnom, karitativnom i općedruštvenom polju. Ne prepoznati to nastojanje i djelovanje, bilo bi ravno diskriminaciji koju je prepoznao biskup Dobrila i suprotstavio joj se svim svojim umijećem.

Braćo i sestre! Zadaća naših generacija nije samo prepoznati plodove rada ovoga vrlog pastira Crkve u Istri, nego je naš poziv da to živimo i budućim generacijama predamo. Primjer biskupa Dobrile poziv je ne samo biskupima i svećenicima, redovnicima i redovnicama, vjeroučiteljima i laičkim suradnicima, nego svakom ocu i majci, djedu i baki, svakom sinu i kćeri, mladiću i djevojci, svakomu muškarcu i ženi, bez obzira na vjeru i naciju, svima nama da kroza svoj svakodnevni život založimo svoje zrno, da se stavimo u službu Crkve i domovine, društva i naroda. Tako se gradi sigurna i svijetla budućnost o kojoj ne smijemo prestati sanjati niti indiferentno promatrati. Neka nam život i djelo biskupa Dobrile bude primjer kako se služi, kako se gradi i bori za bolju budućnost, utemeljenu na istini, pravdi, ljubavi i miru. Amen.